

Arrest

nr. 310 441 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Amerikalei 220/28
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat F. ORAIBI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Iraakse nationaliteit, dient op 8 september 2022 een aangifte van een voorgenomen huwelijk in bij de Stad Antwerpen. Op 28 november 2022 huwt de verzoekende partij met mevrouw F. Z. D., die reeds twee keer eerder gehuwd was.

Op 3 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging met haar echtgenote, met Belgische nationaliteit.

Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 18 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2023 werd ingediend door:

Naam: J. M. A.-H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: Bagdad

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.02.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote D. F. Z. (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: '§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ..."

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is Overwegende dat artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: 'Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. '

Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging volgende identiteitsdocumenten voor.

- verlopen reisdocument vluchtelingen Nederland (geldigheidsduur 15.08.2011 - 15.08.2012)

- verblijfsvergunning Nederland, geldig tot 15.07.2023: echter, een verblijfsvergunning is geen identiteitsdocument en men kan zich aan de hand van louter een verblijfsvergunning niet identificeren. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Aangezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

a) Schending van de motiveringsplicht

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

In casu is de bestreden beslissing van 19.07.2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. Bijkomend is de beslissing eveneens niet zorgvuldig genomen aangezien de juridische gronden niet correct vermeld werden en niet werd gemotiveerd waarom men artikel 41 §2 Vreemdelingenwet van toepassing acht. Nochtans is dit van belang aangezien de gezinshereniging in dit geval met een Belg en niet met een Unieburger (in lezing van artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet) werd ingediend.

Merk op dat de Belgische wetgeving nog steeds een onderscheid voorziet tussen Unieburger en Belg door de artikelen 40bis en 40ter. In overige artikelen wordt het onderscheid niet zozeer gemaakt.

Aangezien de beslissing geenszins uitlegt waarom de bovenvermelde neergelegde documenten niet zouden volstaan om de identiteit van verzoeker aan te tonen is de motiveringsplicht niet nageleefd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt verkeerdelijk verwezen naar de vereiste voorwaarden van art. 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bestaat namelijk niet.

De bestreden beslissing stelt echter het volgende:

“Aangezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”
(Eigen onderlijning)

Dat aldus in de eerste plaats op een onzorgvuldige wijze een beslissing is genomen door een foutieve grondslag te vermelden. Op die manier kan verzoeker zich niet op een pertinente wijze vergewissen van de juridische gronden waarop de beslissing steunt.

Bovendien duidt de verwerende partij niet op juridische wijze waarom de door verzoeker aangegeven documenten geen afdoende bewijs van identiteit vormen.

Verwerende partij stelt louter het volgende:

“een verblijfsvergunning is geen identiteitsdocument en men kan zich aan de hand van louter een verblijfsvergunning niet identificeren. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet (het toepasselijk wetsartikel waarvan wordt aangenomen dat verwerende partij hierop doelt) vereist niet dat er een geldig paspoort of identiteitskaart wordt voorgelegd.

Het artikel 40 ter § 2, 1° van de Vreemdelingenwet maakt de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf in de Europese Unie heeft uitgeoefend:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

(...)

Het artikel 52 van het Vreemdelingen-K.B. vult aan:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

(...)”

Het artikel 41, 2° lid van de Vreemdelingenwet luidt voluit als volgt (eigen onderlijning):

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet1.

Het KB voert deze bepaling uit in zijn art. 47:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vernield onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overnaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijping wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

In tegenstelling tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet – waarin een afzonderlijke documentaire verplichting wordt opgelegd waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart - wordt dit niet voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Omtrent voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing enkel overwogen: “(...) verblijfsvergunning Nederland, geldig tot 15.07.2023: echter, een verblijfsvergunning is geen identiteitsdocument en men kan zich aan de hand van louter een verblijfsvergunning niet identificeren. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Aangezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (...).”

Het eerste determinerend motief is dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de verzoekende partij dient te beschikken over een paspoort. Verwerende partij gaat er in haar beslissing vanuit dat de verzoekende partij het bewijs dat zij beschikt over een paspoort dient te leveren overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet, dit gelet op het bepaalde in artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

(eigen onderlijning)

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1°, van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt: “Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis,

§ 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1, van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt: “De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten: 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Daargelaten de vraag of de verwerende partij voor de invulling van het begrip “paspoort of identiteitsbewijs” in artikel 52 §2 Koninklijk Besluit dienstig kan verwijzen naar artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet – nu dit laatste artikel betrekking heeft op “familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn”, wat de verzoekende partij niet is en de wetgever in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geen afzonderlijke documentaire verplichting oplegt aan verzoekende partij – merkt verzoeker in ieder geval het volgende op.

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Gelet op het bepaalde in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is geen afzonderlijke documentaire verplichting vereist. Ook uit artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid als zou in ieder geval een paspoort zijn vereist, zoals de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing.

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet geeft enkel verdere uitvoering aan oud “artikel 41, tweede lid” oftewel huidig artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. De interpretatie van de verwerende partij dat in de voorliggende situatie, overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, een paspoort met, indien nodig, een geldig visum is vereist, zou bovendien hierop neerkomen dat via een bepaling in een koninklijk besluit een strengere voorwaarde wordt ingevoerd dan deze voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Deze laatste bepaling vereist geen identiteitsdocument, terwijl de interpretatie van de verwerende partij erop neerkomt dat steeds een paspoort zou dienen voor te liggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij de voorgebrachte documenten niet aanvaardt omdat dit geen paspoort is. Door de vereiste van het voorleggen van een paspoort in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet waarbij foutief gesteld wordt dat de Nederlandse W-kaart een verblijfsvergunning is, quod non (stuk 2) en geen identiteitsbewijs, blijkt niet dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van en een correct onderzoek heeft gevoerd in het licht van de in casu geldende wettelijke bepalingen.

Samengevat:

Art. 40ter, §2, 1° Vreemdelingenwet: de wet vereist hier in principe geen bewijs van de identiteit. Hiervoor dient men naar een andere juridische grondslag te verwijzen wanneer men een vorm van identificatie vereist.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 52, §2 Koninklijk Besluit. Dit artikel verwijst op zijn beurt naar artikel 41 §2 eerste lid Vreemdelingenwet. Dit artikel krijgt verdere uitvoering door artikel 47 Koninklijk Besluit. Dit artikel voorziet dat de identiteit met enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene kan worden aangetoond.

In de veronderstelling dat de voornoemde artikelen van toepassing zijn op onderhavig dossier, dient de identiteit te worden aangetoond met enig ander bewijs – waarbij een Nederlandse W-kaart (die vergezeld is van de geboorteakte in dit geval) zeker als afdoende dient te worden beschouwd.

In de veronderstelling dat voornoemde artikelen enkel van toepassing zijn op familieleden van Unieburgers en niet op familieleden van statische Belgen, dient te worden aangenomen dat artikel 40ter, §2, 1° Vreemdelingenwet geen expliciet bewijs van identiteit vereist waardoor enige vorm van identificatie kan volstaan.

Verder zij het opgemerkt dat verwerende partij het Nederlandse W-document bestempeld als verblijfsvergunning terwijl dit expliciet niet het geval is. Dit document is expliciet een identiteitsbewijs (dit staat ook zo aangeduid op de kaart) – stuk 2). Zie eveneens infra.

Verder zien we dat verwerende partij foutief verwijst naar artikel 40, §2 eerste lid 2° Vreemdelingenwet (voorlaatste paragraaf eerste blad, bestreden beslissing) terwijl dit artikel onbestaande is in de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat in de weigeringsbeslissing is opgenomen is het identificatiebewijs (Wkaart) dat door verzoeker werd voorgelegd geen verblijfsvergunning of reisdocument. Verzoeker bezit een Vreemdelingen Identiteitsbewijs type W (stuk 6).

Dat aldus geen correcte toepassing van voormede wetsbepalingen werd gemaakt en dat eveneens geen correct onderzoek werd gevoerd naar de aangebrachte stukken.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond.

b) Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Bovendien is er sprake van een ernstige schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker legde in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging de volgende identiteitsdocumenten voor:

- Verlopen reisdocument vluchtelingen Nederland (stuk 3)*
- Vreemdelingen Identiteitsbewijs Nederland (stuk 2)*
- Bewijs uit het register te Irak (geboorteakte) met legalisatie en vertaling dd. 26.08.2022 (stuk 7)*

Krachtens de weigeringsbeslissing is een verblijfsvergunning geen identiteitsdocument en kan men zich aan de hand hiervan niet identificeren. Het verzoek wordt daarom afgewezen.

Echter legde verzoeker een Nederlandse W-kaart neer waarop uitdrukkelijk vermeldt staat dat deze geldt als identiteitsbewijs (stuk 2). De officiële website van het Ministerie van Justitie Nederland stipuleert ook expliciet dat het voormelde document een identiteitsbewijs is en geen verblijfsvergunning (stuk 6).

Verder kan ook gewezen worden op het feit dat verzoeker gehuwd is te België en dat aan de hand van dit huwelijk ook kan worden aangenomen dat zijn identiteit naar Belgisch recht reeds vaststond, immers was een huwelijk in ontkennend geval niet mogelijk geweest.

Dat de bestreden beslissing aldus eveneens miskend dat de identiteit naar Belgisch recht reeds vaststond. Dat de huwelijksakte en het Nederlands W-document (in combinatie met de geboorteakte) in elk geval voldoende elementen zijn om de identiteit van verzoeker vast te stellen. De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel door anders te oordelen.

Alle bovenstaande elementen geven blijk van een zeer onnauwkeurig onderzoek over de aanvraag van verzoeker. Dit is een grove schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot heeft verzoeker bijna 6 maanden moeten wachten op een antwoord inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging om er achter te komen dat zijn aanvraag onnauwkeurig is behandeld. Dat een zogenaamd gebrek aan identificatie veel sneller had kunnen worden vastgesteld nu dit volgens verwerende partij absoluut duidelijk is.

Om een beslissing te nemen, beschikt de overheid, ongeacht of dit DVZ dan wel het gemeentebestuur is², over een vervalttermijn van 6 maanden; meer bepaald moet de beslissing³ genomen worden "zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag" (art. 42, §1, eerste lid Vw.).

Het is opmerkelijk dat de wettekst niet louter een termijn van maximaal 6 maanden bepaalt, maar dat de beslissing zo snel mogelijk en ten laatste na 6 maanden dient genomen te worden. Er is geen rechtspraak bekend die een inhoudelijke betekenis geeft aan de woorden "zo snel mogelijk". Wel meent de Europese Commissie dat de maximumtermijn van 6 maanden alleen gerechtvaardigd is wanneer bij de behandeling van de aanvraag redenen van openbare orde een rol spelen.⁴ M.a.w. wanneer de aanvrager geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt, dient de termijn (veel) korter te zijn.

Wanneer DVZ vaststelt dat bepaalde stukken in het administratief dossier ontbreken, maar wacht tot de laatste dag van de termijn van 6 maanden om het gemeentebestuur en de advocaat van de vreemdeling (tevergeefs) te contacteren, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker heeft een vrouw en twee zeer jonge kinderen in België en leeft hierdoor in onzekerheid. Bovendien is hierdoor zijn attest van immatriculatie ingetrokken. Het bestuur heeft kennelijk onredelijk gehandeld. Dit kan aldus worden beschouwd als een schending van het redelijkheidsbeginsel. Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.¹

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.²

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat hij niet voldoet aan de vereisten van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat per materiële vergissing onderaan de bestreden beslissing "ter" ontbreekt nadat bij de twee eerdere vermeldingen van het artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet de "ter" wel vermeld staat doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont haar belang bij deze grief niet aan nu uit het verzoekschrift

duidelijk blijkt dat zij begrijp dat haar aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Immers werd het wetsartikel geciteerd zoals bepaald onder artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°. Verzoeker geeft zelf aan dat het voor haar duidelijk is dat de verweerder op deze wetsbepaling doelt. Nogmaals het correcte artikel werd geciteerd in de bestreden beslissing.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, dit artikel stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, '§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...'.

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: 'Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;'

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet". (eigen nadruk)

De verwerende partij kon voor de invulling van het begrip "geldig identiteitsdocument" in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dienstig verwijzen naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" slaat op de hele tweede paragraaf van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum.⁴

Verzoekende partij dient inderdaad in het bezit te zijn van een paspoort met geldig inreisvisum, overeenkomstig artikel 41, §2 Vreemdelingenwet in het kader van haar aanvraag gezinshereniging⁵.

Overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet is een geldig paspoort vereist. Verweerder stelt niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat zijn Nederlandse W kaart en verlopen reisdocument vluchtelingen Nederland (geldigheidsduur 15.08.2011 – 15.08.2012), samen met een bewijs uit het register te Irak waar zijn geboorteakte met legalisatie uit moet blijken, niet als voldoende werd beschouwd.

Immers, verweerder kan de echtheid niet nagaan van het voorgelegd Irakees document, er staat uitdrukkelijk op vermeld dat het ministerie de inhoud van het document niet waarborgt.

Verwerende partij is niet gebonden door de gegevens op de verblijfsvergunning zoals afgeleverd door Nederland. De bestreden beslissing motiveert: "echter, een verblijfsvergunning is geen identiteitsdocument en men kan zich aan de hand van louter een verblijfsvergunning niet identificeren. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verzoeker betwist niet dat bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) geen identiteitsdocument werd neergelegd. Het feit dat de diensten van de stad Antwerpen geen bezwaar hadden gemaakt en geen gebruik hebben gemaakt van hun bevoegdheid ex artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit om de aanvraag te weigeren, betekent niet dat de thans bestreden beslissing op onwettige wijze zou zijn genomen.⁶

4. Verzoeker oppert dat aan de hand van de combinatie van de voorgelegde documenten, haar identiteit wel degelijk vaststaat. Alzo betwist verzoekster in wezen niet dat er geen geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, voorligt in de zin van artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het komt aan de verzoekende partij toe om een volledig dossier voor te leggen bij haar aanvraag. In de gegeven omstandigheden komt het niet onredelijk voor dat verweerder op basis van de voorgelegde documenten besluit dat niet kan worden gesteld dat de voorwaarde van artikel 40ter betreffende het identiteitsbewijs is voldaan.

Verweerder dient vast te stellen dat verzoekster niet in concreto ingaat op deze door verweerder gedane beoordeling. Het volstaat niet om de inhoud van geschonden geachte wets- en reglementaire bepalingen alsook algemene beginselen van behoorlijk bestuur op te sommen, te herinneren aan de documenten die werden neergelegd en vervolgens te poneren dat de identiteit wel degelijk vaststaat en dat het wel degelijk authentieke documenten betreft die werden neergelegd.

Voorts blijkt uit geen enkel document dat verzoekende partij stappen heeft ondernomen (via de ambassade) om zijn identiteitsdocumenten te actualiseren.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

5. Verzoeker beweert kennelijk dat artikel 47 van het vreemdelingenbesluit hem zou toelaten om “een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart” of “enig ander bewijs van de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene” te gebruiken. Hierbij gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat artikel 47 van het vreemdelingenbesluit enkel betrekking heeft op situaties aan de grens en dus de binnenkomst op het grondgebied van burgers van de Unie, terwijl verzoeker een derdelander is die zich reeds op het Belgische grondgebied bevindt. De toegang tot het grondgebied en het verblijf zijn onderscheiden aspecten waarop verschillende regelgevingen van toepassing zijn. Verzoeker kan zich derhalve onmogelijk op de uitzonderingsbepaling van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit beroepen.⁷

6. Verweerder herinnert eraan dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen aan verzoeker omdat er niet werd voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.⁸ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beslissing werd binnen de termijn afgeleverd, verzoeker maakt bij haar grief dat verweerder tot het einde van deze termijn zou hebben “gewacht” haar belang niet kenbaar.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

8. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.⁹ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

10. Het beroep is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de beslissing geenszins uitlegt waarom de neergelegde documenten niet zouden volstaan om de identiteit van de verzoekende partij aan te tonen. Er wordt volgens de verzoekende partij verkeerdelijk verwezen naar de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bestaat volgens de verzoekende partij namelijk niet. De verzoekende partij stelt verder dat artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet (het toepasselijk wetsartikel waarvan wordt aangenomen dat de verwerende partij hierop doelt) niet vereist dat er een geldig paspoort of identiteitskaart wordt voorgelegd. Het artikel 40ter § 2, 1° van de Vreemdelingenwet maakt de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing op de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. Het artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vult aan dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien het bewijs van zijn identiteit over te maken overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet - waarin een afzonderlijke documentaire verplichting wordt opgelegd waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart - wordt dit volgens de verzoekende partij niet voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het eerste determinerend motief van de bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de verzoekende partij dient te beschikken over een paspoort. Het artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, werd gewijzigd, maar het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor volgens de verzoekende partij moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele §2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt volgens de verzoekende partij bovendien voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Door de vereiste van het voorleggen van een paspoort in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij foutief gesteld wordt dat de Nederlandse W-kaart een verblijfsvergunning is, quod non (stuk 2) en geen identiteitsbewijs, blijkt volgens de verzoekende partij niet dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van en een correct onderzoek heeft gevoerd in het licht van de in casu geldende wettelijke bepalingen. In de veronderstelling dat de voornoemde artikelen van toepassing zijn op onderhavig dossier, dient de identiteit volgens de verzoekende partij te worden aangetoond met enig ander bewijs, waarbij een Nederlandse W-kaart (die vergezeld is van de geboorteakte in dit geval) volgens

haar zeker als afdoende dient te worden beschouwd. In de veronderstelling dat voornoemde artikelen enkel van toepassing zijn op familieleden van Unieburgers en niet op familieleden van statische Belgen, dient te worden aangenomen dat artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet geen expliciet bewijs van identiteit vereist waardoor enige vorm van identificatie kan volstaan. Verder merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij het Nederlandse W-document bestempelt als verblijfsvergunning terwijl dit expliciet niet het geval is. Dit document is expliciet een identiteitsbewijs (dit staat ook zo aangeduid op de kaart) (stuk 2). In tegenstelling tot wat in de weigeringsbeslissing is opgenomen is het identificatiebewijs (W-kaart) dat door de verzoekende partij werd voorgelegd geen verblijfsvergunning of reisdocument. De verzoekende partij bezit een Vreemdelingen Identiteitsbewijs type W (stuk 6). De verzoekende partij legde in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging de volgende identiteitsdocumenten voor: Verlopen reisdocument vluchtelingen Nederland (stuk 3), Vreemdelingen Identiteitsbewijs Nederland (stuk 2), Bewijs uit het register te Irak (geboorteakte) met legalisatie en vertaling dd. 26.08.2022 (stuk 7). Echter legde de verzoekende partij een Nederlandse W-kaart neer waarop uitdrukkelijk vermeld staat dat deze geldt als identiteitsbewijs (stuk 2). De officiële website van het Ministerie van Justitie Nederland stipuleert volgens de verzoekende partij ook expliciet dat het voormelde document een identiteitsbewijs is en geen verblijfsvergunning (stuk 6). Verder wijst de verzoekende partij er ook op dat zij gehuwd is in België en dat aan de hand van dit huwelijk ook kan worden aangenomen dat haar identiteit naar Belgisch recht reeds vaststond, immers was een huwelijk in ontkennend geval niet mogelijk geweest. Volgens de verzoekende partij zijn de huwelijksakte en het Nederlands W-document (in combinatie met de geboorteakte) in elk geval voldoende elementen om de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen.

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de correcte juridische grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Beide partijen zijn het er over eens dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende als echtgenoot van een Belgische onderdane die niet eerder gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Het betreft dus de situatie voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Waar de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft dit duidelijk een materiële vergissing, daar verder in de bestreden beslissing artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° wordt geciteerd.

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
(...)”*

Zoals de verzoekende partij aangeeft, dient de procedure zoals beschreven in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit te worden gevolgd.

Artikel 52, §§ 2 en 3 luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het bepaalde in artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het ‘artikel 41, tweede lid’ van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid vervangen door artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd bepaald als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum

overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, desgevallend voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, verwijst de bestreden beslissing wel naar de correcte juridische grondslag.

Artikel 41, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot teruggrijping over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. In casu is niet betwist dat de verzoekende partij geen paspoort voorlegde, maar enkel een vervallen Nederlands reisdocument voor vluchtelingen en een Nederlandse W-kaart die geldig was tot 15 juli 2023.

De verwerende partij heeft dan ook terecht besloten dat de verzoekende partij niet overeenkomstig artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij inderdaad geen geldig paspoort heeft voorgelegd, zoals artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar Nederlandse W-kaart een identiteitsdocument is, merkt de Raad op dat dit de verzoekende partij niet vrijstelt van de wettelijke vereiste om een geldig paspoort voor te leggen. De kritiek van de verzoekende partij dienaangaande is niet dienstig.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om de noodzakelijke documenten voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende wijze op de vaststelling dat niet is voldaan aan de documentaire voorwaarde bepaald in artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit motief is draagkrachtig en volstaat om de aanvraag te weigeren.

De verzoekende partij beweert dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit haar zou toelaten om ‘een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart’ of ‘enig ander bewijs van de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene’ te gebruiken. Hierbij gaat zij er evenwel aan voorbij dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit enkel betrekking heeft op situaties aan de grens en dus de binnenkomst op het grondgebied van burgers van de Unie, terwijl de verzoekende partij een derdelander is die zich reeds op het Belgische grondgebied bevindt. De toegang tot het grondgebied en het verblijf zijn onderscheiden aspecten waarop verschillende regelgevingen van toepassing zijn. De verzoekende partij kan zich derhalve onmogelijk op de uitzonderingsbepaling van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit beroepen.

Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijk gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU